

Egy bunyós irodalmár kalandjai

A múlt héten a Népszava „utcai közvéleménykutatását” tűztük tollhegyre, egy magát tavaly boldogra kereső rendőrtiszt esete kapcsán. Most meg itt van ez a durva hamisítás, aminek egyetlen célja Horn Gyula emberi tartásának illetően való erősítése. Ezt nevezik korrekt újságírásnak a kalapácsos ember házatáján.

Propó, kalapácsos ember. A Népszava Vélemény-rovatának szerkesztője, Ungvári Tamás is bő teret kapott a minap az Új Magyarországon. A lap munkatársa megkereste a rovatvezetőt annak a városszerte elterjedt hírnek a kapcsán, hogy őt egy kulturális összejövétel alkalmával egy író kollégája arcul ütötte volna. „Ungvári Tamás (...) részletesen számolt be az események általa megélt verziójáról.

– Nem nagyon emlékszem rá, hogy mi történt. Az történt, hogy volt egy vita, aminek a közepén én meguntam, hogy vezetem a vitát, ezért elhagytam a termet. Úgy gondoltam, hogy nincs rá szükség, hogy én vezessem a vitát. Utána azonban odajöttek hozzám sokan, hogy mégis én vezessem.

– Úgy értesültünk, önnek egészen testközeleli inzultusa támadt Mezei Andrással, sőt, hogy bántalmazás érte.

– Bántalmazni nem lehet engem, én nagyon erős ember vagyok. Azt láttam, hogy Mezei, aki – mint tudjuk, nagyot hall – mint ha félreértett volna valamit, lejött ahhoz a székhöz, amin ültem, ott mondott valamit, aztán visszaült a helyére.

– A hírek arról szólnak, hogy Mezei András meg is ütötte önt.

– Hát figyeljen! Én hatvanöt éves vagyok, engem még sohasem ütöttek meg, beleértve a vészorszakot, a Rákosi-korszakot. Engem nem lehet megütni. Aki engem megüt, az meghal. Mezei kétségtelenül akart valamit provokálni, de testi érintés nem volt.” (Kakaskodó tintapacákok, 1996. január 15.)

Ezek szerint aki Ungvárit megüti, az meghal. Sajnos, előfordulhat, hogy az is meghal, aki nem üti meg Ungvárit, mert

ritka ember, aki elkerüli a halált. De hogy mégsem ez volt az első pofon, ami elcsatlanthatott az immár 65 éves Ungvári képen, amint azt a régi pestiek mesélik, azt sejteti a három nappal később a saját újságdoldalán közölt tárcája is.

„Latinovits egy ujjal nem nyúlt hozzám, nőt pedig meg nem ütött volna. Csak ránk borította az asztalt. Konyak, sör az ölemben – a társaságomba szegődött hölgy magas fejhangon sikít, Ruttkai lefogja Latinovitsot. Én is elvesztettem a fejemet: a szomszédos asztalt borítottam rá a nagy színészre. Aztán elkezdtük döntögetni az összes asztalokat a bárban, s ahogy azt csak cowboyfilmekben láttam, megfelelő módszerességgel szétvertük a mulatót. Amikor már nem maradt törhető eszköz a közelünkben, se négy lábú asztal, mert egy lábát legalábbis mindegyiknek kitörtük, a tulajdonos jött oda a két lihegő, csuromvizes bajvívóhoz: – Művész urak, ha ezt minden héten megcsinálják közönség előtt, én fizetek mindent.” (A bunyó, Népszava, 1996. január 18.)

Lám csak, Latinovits Zoltán sem ütötte meg Ungvárit, pedig rühellte – csupán összetörte rajta a bár berendezését –, mégis meghalt. Mint ahogy meghalt azóta szegény Ruttkai Éva is, így tehát a bunyó résztvevői közül már csak a szerző van életben. Ő pedig azt mond, amit akar. Ami pedig az igazmondását illeti, arról még Lukács György egykori tanítványának, munkatársának és hagyatéka gondozójának, Eörsi Istvánnak is volt már néhány keresetlen szava. Ungvári Tamás ugyanis egy külföldi vendégprofesszorkodása alkalmával – nyilván szórakozottságból – azt találta állítani, hogy ő – egyebek között – Lukács György egyik munkájának a társszerzője(!), Eörsinek azonban erről nem volt tudomása, nem is lehetett. És ezt meg is írta. Ennyit tehát a VICO kazettaboltba tévedt kalapácsos ember szavahihe-tőségéről.

Összeállította: L. E.